

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/29/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7216200440
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Popovičová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7216200440.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Popovičovej a členov senátu JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Táne Veščíčkovej v spore žalobcov: 1. N. L., U.. X. XX. XXXX, X. G. L., U.. XX. XX. XXXX, O. R. H. L., C. XX, zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Blyšťan s.r.o., so sídlom v Košiciach, Užhorodská 21, proti žalovanému: N. G., U.. X. XX. XXXX, R. H. L., T. XX, zastúpeného JUDr. Petrom Molitorisom, advokátom so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 12. 09. 2018 č.k. 29C/16/2016-59 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobcovia majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom určil, že nehnuteľnosť - byt č. XX nachádzajúci sa na ul. N. Č.. XX, H. XX, U. X. D. R. N. E.. Č.E. XXXX, E. U. D. Č.. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX K. XXXX H. L. vedených na LV č. XXXXX, L. Ú. C., O. L. U. C., O. L. B. a spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu v podiele 51/10 000 je v bezpodielovom spoluvlastníctve N. L., A. G., U.. X.XX.XXXX, R. C. XX, L. a G. L., U.. XX.XX.XXXX, R. C. XX, L.. Žalobcom v 1. a 2. rade priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnej výške, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobcovia domáhali voči žalovanému určenia, že predmetná nehnuteľnosť - byt, bližšie špecifikovaný vo výroku rozsudku patrí do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcov. Žalobu žalobcovia opreli o výsledky konania vedeného pred Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 29C/58/2011-204, ktorý rozsudkom právoplatne určil, že predmetný byt patrí do dedičstva po D. W. G. K. G. G.. Žalobcovia majú za to, že vlastníctvo k predmetnému bytu nadobudli vydržaním, nakoľko splnili všetky zákonom stanovené podmienky pre vydržanie.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní, berúc do úvahy právny názor odvolacieho súdu vyslovený v predchádzajúcich uzneseniach, ktorými boli zrušené skoršie rozsudky súdu prvej inštancie a po právnom posúdení veci v zmysle § 137 písm. c) C.s.p., § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 132 ods. 1, § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že žaloba je opodstatnená, preto jej vyhovel a určil, že predmetný byt patrí do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcov.

4. V prvom rade sa súd prvej inštancie zaoberal otázkou skúmania existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení v zmysle § 137 písm. c) C.s.p. a dospel k záveru, že žalobcovia

na požadovanom určení majú naliehavý právny záujem, keďže právní predchodcovia žalovaného sú zapísaní v katastri nehnuteľností ako vlastníci predmetného bytu, teda takéto rozhodnutie súdu by mohlo byť podkladom pre vykonanie zmeny zápisu v katastri nehnuteľností.

5. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní vzal za preukázané, že žalobcovia v 1. a 2. rade v pozícii kupujúcich uzatvorili dňa 5. 8. 1999 s W. G. K. G. G. (t. č. už nebohými) v pozícii predávajúcich zmluvu pod názvom „Kúpna a predajná zmluva“, ktorej predmetom sa stal prevod vlastníctva k predmetnému bytu. Kúpna cena bola stanovená vo výške 600.000 Sk a z obsahu zmluvy vyplynulo, že kúpna cena bude uhradená prostredníctvom Prvej stavebnej sporiteľne formou prevodu na bežný účet predávajúceho v zmluve bližšie špecifikovaný. Vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností bol povolený dňa 10. 09. 1999 pod č. V- XXXX/XX.

6. Z listu vlastníctva č. XXXXX, katastrálneho územia C., O. L. U. C., O. L. B.. vyplynulo, že vlastníckmi predmetného bytu boli žalobcovia v 1. a 2. rade a titulom nadobudnutia sa stala kúpna zmluva V - XXXX/XX, a to až do doby zápisu zmeny vlastníckeho práva záznamom Q.-XXXX/XX zo dňa 03. 11. 2015, kedy bolo vlastnícke právo zapísané opätovne na W. G. K. G. G., t. č. už nebohých rodičov žalobcov, a to na základe rozsudku Okresného súdu Košice II č.k. 29C/58/2011-204 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 6Co/733/2014-229.

7. Oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Košice II sp. zn. 39D/162/2008 súd zistil, že W. G., U. XX. XX. XXXX zomrel dňa XX. XX. XXXX a dedičské konanie bolo uznesením zastavené v zmysle § 175h ods. 1 O.s.p. z dôvodu, že poručiteľ zomrel ako nemajetný.

8. Z obsahu spisu Okresného súdu Košice II sp. zn. 29D/91/2011 súd zistil, že G. G., nar. XX. XX. XXXX zomrela dňa XX. XX. XXXX a na základe osvedčenia o dedičstve č.k. XXD/XX/XXXX-XX, N. XX/XXXX zo dňa 21. 02. 2012 hnuťelný a nehnuteľný majetok nadobudli N. G. K. N. L., t.j. žalobkyňa v 1. rade a žalovaný. Osvedčenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21. 02. 2012.

9. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením výpovedí strán sporu a svedkov C. I. K. G. I. v konaní vedenom pod sp. zn. 29C/58/2011, oboznámením obsahu listín, ktoré boli vykonané ako dôkazy v konaní vedenom pod sp. zn. 29C/58/2011, pričom výsledky takto vykonaného dokazovania sa stali skutkovým základom pre posúdenie podmienok vydržania vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti zo strany žalobcov.

10. Na zdôvodnenie rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že zákonnými predpokladmi vydržania je, že nadobúdateľ je oprávneným držiteľom veci po celú vydržačiu dobu a nepretržitost' vydržacej doby, ktorou je neprerušovaný stav užívania predmetu vydržania počas zákonom ustanovenej doby, ktorá je pri nehnuteľnostiach 10 rokov.

11. Pri skúmaní týchto predpokladov súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovia nadobudli podľa ich presvedčenia vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti podpísaním kúpnej zmluvy dňa 05. 08. 1999 a vkladom do katastra nehnuteľností dňa 10. 09. 1999, pričom počnúc týmto dňom mali za to, že predmetný byt im vlastnícky patrí. Skutočnosť, že žalobcovia boli v presvedčení, že predmetný byt im vlastnícky patrí potvrdila svedkyňa C. I., ktorá uviedla, že všetky režijné náklady po prevode bytu znášali žalobcovia, následne potom odkúpili aj pozemok pod bytovým domom, prevádzkali rekonštrukciu v byte (menili plastové okná a podobne) s tým, že žalobcovia aj znášali tieto finančné investície. Skutočnosť, že v byte sa vykonávala rekonštrukcia potvrdila aj svedkyňa G. I..

12. Žalobcovia s predmetným bytom nakladali ako so svojim vlastným, aj napriek tomu, že neskôr v konaní (vedenom pod sp. zn. 29C/58/2011) bolo preukázané, že kúpna zmluvu, ktorú uzatvorili dňa 05. 08. 1999 a ktorou rodičia žalobkyne v 1. rade a žalovaného previedli na žalobcov vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti, je neplatná. Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobcovia nemohli byť dobromyseľní v tom, že im predmetný byt patrí, nakoľko v ňom nebývali až do smrti rodičov, súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia nemuseli v predmetnom byte fyzicky bývať a užívať ho preto, aby boli presvedčení o tom, že im byt vlastnícky patrí. Súd prvej inštancie tak uzavrel, že žalobcovia boli dobromyseľní držiteľia, teda oprávnení držiteľia predmetného bytu až do doby, kedy súd rozsudkom v konaní vedenom pod sp. zn. 29C/58/2011 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu rozhodol. Zápis vykonaný v katastri nehnuteľností záznamom Z-8359/15 zo dňa 03. 11. 2015, kedy vlastnícke právo

bolo opätovne zapísané na W. G. K. G. G. bol vykonaný až následne. Žalovaný cestou svojho právneho zástupcu v konaní vedenom pod sp. zn. 29C/58/2011 preukázal, že žalobcov vyzýval na riešenie situácie týkajúcej sa vlastníctva predmetného bytu (až) výzvou zo dňa 04. 11. 2010. 10 ročná vydržacia lehota tak uplynula najskôr dňom 10. 09. 2009, t.j. 10 rokov od povolenia vkladu vlastníckeho práva k predmetnému bytu, ktorý vklad bol povolený dňa 10. 09. 1999. V konaní nebolo preukázané, že by iným spôsobom bolo namietané neoprávnené vlastníctvo, resp. neoprávnená držba žalobcov predmetného bytu.

13. Na základe týchto úvah súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené všetky podmienky vydržania. Predmetná nehnuteľnosť je spôsobilým predmetom vydržania, žalobcovia vzhľadom na všetky okolnosti prípadu boli držiteľmi dobromyseľnými, teda držiteľmi oprávnenými a bola dodržaná aj 10-ročná vydržacia lehota. Preto konštatoval, že žalobcovia nadobudli vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti vydržaním a z tohto dôvodu žalobe vyhovel.

14. Pokiaľ žalobcovia navrhli vypočúť žalobcov k okolnostiam uzavretia kúpnej zmluvy a žalovaný cestou právneho zástupcu navrhol vypočúť žalovaného, súd prvej inštancie k vykonaniu týchto dôkazov nepristúpil z dôvodu, že tak, ako strany sporu, tak aj svedkovia boli vypočutí v konaní vedenom pod sp. zn. 29C/58/2011 k podstatným skutkovým okolnostiam, a preto nebolo potrebné opätovne tieto dôkazy vykonať.

15. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešným žalobcom priznal plnú náhradu trov konania voči neúspešnému žalovanému.

16. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. a odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne. Uplatnil náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania. V dôvodoch odvolania vytkol súdu prvej inštancie, že sa nevyporiadal s jeho argumentáciou týkajúcou sa absencie skutočného úmyslu darovať nehnuteľnosti zo strany darcov v čase uzatvorenia simulovanej kúpnej zmluvy a z toho plynúcej absencie dobromyseľnosti žalobcov o tom, že im byt skutočne patrí. Vykonané dokazovanie tieto skutočnosti vo významnej miere spochybnilo, pričom žalobcovia ohľadne vlastnej dobromyseľnosti a oprávnenosti držby neunesli dôkazné bremeno. Nebolo v konaní preukázané, že by žalobcovia boli dobromyseľnými držiteľmi predmetného bytu a že uplynutím doby 10 rokov nerušenej držby došlo na ich strane k nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním. Už z priebehu konania vedeného pod sp. zn. 29C/58/2011 vyplynul záver, že v čase uzatvárania simulovanej kúpnej zmluvy neexistovala, a to tak na strane predávajúcich, ako aj na strane kupujúcich skutočná, daná a vážna vôľa predáť predmetný byt. Kúpa bola len predstieraná, čo potvrdili aj žalobcovia, aj keď tvrdili, že v skutočnosti bolo úmyslom ich rodičov nehnuteľnosť žalobcom darovať. Darovacia zmluva - zastretý úkon je právnym úkonom absolútne neplatným z dôvodu absencie zákonom predpísanej písomnej formy. Záver o úmysle darovať predmetnú nehnuteľnosť zo strany darcov žalobcom by prichádzal do úvahy v prípade, pokiaľ by sa preukázalo, že rodičia aj bez aktivity žalovaného v danom čase mali v úmysle žalobcom darovať byt, pričom žalovaný situáciu iba využil pre účel získania úveru prostredníctvom predstieranej kúpy. Uvedené však z dokazovania žiadnym spôsobom nevyplýva. Z výpovede žalobkyne v 1. rade vyplýva, že k právnym úkonom spojeným s prevodom bytu došlo výlučne v súvislosti s potrebou úveru pre žalovaného. V odvolaní citoval doslovne výpoveď žalobkyne v 1. rade. K právnej konštrukcii kúpnej zmluvy došlo v danom čase výlučne z dôvodu, že rodičia chceli pomôcť žalovanému so získaním úveru, nie preto, že by v danom čase chceli žalobcom darovať byt. Uvedené síce nemení nič pred súdmi už konštatovanej neplatnosti oboch zmlúv, avšak nepochybne to má význam vo vzťahu k posudzovaniu kardinálnej otázky dobromyseľnosti a oprávnenosti držby na strane žalobcov. V tej súvislosti poukázal na judikatúru súdov, ktorú v odvolaní aj bližšie uvádza. Stabilizovaná judikatúra vychádza z názoru, že dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať ku všetkým právnym skutočnostiam, ktoré majú za následok nadobudnutie veci alebo práva, ktoré je predmetom držby. V danom prípade dobromyseľnosť žalobcov spochybňuje v prvom rade skutočnosť, že títo od samého počiatku vedeli, že ide o simulovaný prevod nehnuteľnosti a že jeho účelom je získanie úveru žalovaným. Do celej prípravy a priebehu prevodu, ako aj získania úveru boli priamo, vedome a dobrovoľne zainteresovaní, preto sa nemôžu domáhať ochrany na základe vlastnej dobromyseľnosti. Stav neplatnosti právnych úkonov žalobcovia priamo a vedome vyvolali. Jednostranné priznanie akýchkoľvek právnych výhod z takto spoločne vyvolaného protiprávneho stavu by bolo v rozpore princípmi spravodlivosti a s dobrými mravmi. Žalobcovia nesporne vedeli o vadách uzatváraných právnych úkonov. Takéto osoby nemôžu byť v dobrej viere vzhľadom na všetky okolnosti, ani v prípade, ak by neboli o okolnostiach a zastieraného úkonu informované.

S prihliadnutím na uvedené u žalobcov nie je možné konštatovať ich dobromyseľnosť. Poukázal aj na známy názor Najvyššieho súdu SR, podľa ktorého omyl držiteľa vychádzajúci z neznalosti alebo nedokonalkej znalosti celkom jednoznačného a zrozumiteľného ustanovenia zákona je právny omyl neospravedliteľný. Pri zachovaní obvyklej opatrnosti sa totiž predpokladá, že každý sa oboznámi so zákonnou úpravou právneho úkonu, ktorý má v úmysle urobiť. V tej súvislosti poukázal na niekoľko rozhodnutí Najvyššieho súdu SR. Žalobcom, ako aj ich rodičom bolo od počiatku zrejmé, že prevod sa uskutočňuje účelovo a že bez iniciatívy žalovaného by k akémukoľvek prevodu v danom čase nedošlo. Ďalšou významnou okolnosťou, na ktorú je potrebné prihliadnuť je ďalšie faktické nakladanie žalobcov s bytom, na ktoré opakovane poukazoval, a to najmä výlučné užívanie rodičmi spojené s uhrádzaním všetkých súvisiacich platieb, akceptácia investícií žalovaného do nehnuteľnosti v hodnote cca 2.500 eur (komplexná rekonštrukcia elektrického vedenia, opakovaná obnova maľovky, inštalácia akustického zvončeka, položenie dlažby v predizbe, výmena vchodových dverí a pod.) bez akejkoľvek kompenzácie, či náhrady. Proti týmto investíciám žalobcovia nikdy nič nenamietali, rovnako ako ani rodičia. Aj z uvedeného je zrejmé, že žalobcovia vo vzťahu k žalovanému nevystupovali ako vlastníci a neužívali vec ako svoju vlastnú. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že neskôr odkúpili podiel na pozemku pod bytovým domom, keďže v tom čase boli vedení na liste vlastníctva ako vlastníci a jediní oni boli oprávnení tento úkon realizovať. Zo všetkých skutočností je zrejmé, že s predmetným bytom nakladali ako so svojím práve rodičia, nie žalobcovia. Súd sa s týmito námietkami nezaoberal, preto jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné.

17. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 C.s.p. z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov v zmysle ust. § 379 a § 380 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

18. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 C.s.p., potvrdil.

19. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 15. 01. 2020 o 09.35 hod. v poj. miestnosti č. dv. 202/II.p., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 09. 01. 2020 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 3 C.s.p.

20. Odvolací súd po preskúmaní odvolania dospel k záveru, že namietané odvolacie dôvody podľa § 369 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p., nie sú naplnené.

21. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 C.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto odvolací súd rozsudok potvrdil ako vecne správny.

22. Správne a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

23. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie dáva odpoveď na všetky argumenty uvádzané žalovaným v odvolaní. Žalovaný pritom argumentuje skutočnosťami, ktoré uviedol v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vypořiadal pri rozhodovaní vo veci, preto odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

24. K odvolacím námietkam žalovaného a na doplnenie odôvodnenia rozsudku odvolací súd dopĺňa nasledovné:

25. Skutkovým základom, o ktorý žalobcovia opreli svoju žalobu a ktorý bol aj podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto konaní sa stali výsledky dokazovania vykonané pred súdom a tiež závery prijaté súdom v rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 11. 06. 2014 č.k. 29C/58/2011-204 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 08. 08. 2015 č.k. 6Co/733/2014-229, právoplatným dňa 25. 09. 2015, ktorým súd v právnej veci žalobcu N. G. (v tomto konaní v pozícii žalovaného) proti žalovaným 1. N. L. K. X. G. L. (v tomto konaní v pozícii žalobcov) určil, že trojizbový byt č. XX, U. E. U. X. D. R. N. E. E.. Č.. XXXX U. N. Z. Č.. XX H. L., vedený na liste vlastníctva č. XXXXX, kat. územia C., O. L. - U. C., O.. L. B. a spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach

domu v podiele 51/10.000, ktorý je predmetom aj tohto konania patrí do dedičstva po neb. poručiťoch W.L. G., U.. XX. XX. XXXX, zomrelom dňa XX. XX. XXXX a G. G., A.. L., U.. XX. XX. XXXX, zomrelej dňa XX. XX. XXXX, obaja naposledy bytom v L., N. XX.

26. Vo vyššie spomínanom konaní sa žalobca N. G. vo vzťahu k žalovaným N. L. K. G. L. domáhal určenia, že byt, ktorý je predmetom aj tohto konania patrí do dedičstva po neb. poručiťoch W. G. K. G. G., keď tvrdil, že kúpna zmluva, uzavretá dňa 05. 08. 1999 medzi predávajúcimi W. G. K. G. G. (ďalej len poručiťelia) a kupujúcimi žalovanými N. L. K. G. L. je neplatná, nakoľko išlo o zmluvu fingovanú, uzavretú z dôvodu, že žalobca potreboval peniaze na rekonštrukciu svojho bytu a nespĺňal podmienky poskytnutia úveru. Preto sa dohodol so svojou sestrou žalovanou v 1. rade a s jej manželom žalovaným v 2. rade, že predmetný byt, ktorý vlastnili rodičia použijú na fingovanú kúpu a peňažné prostriedky poskytne Prvá stavebná sporiteľňa ako úver, o ktorý požiadajú obidvaja žalovaní, avšak tento bude poskytnutý žalobcovi a žalobca ho bude aj splácať. Na základe týchto dohôd potom bola uzavretá predmetná kúpnopredajná zmluva. Žalovaní sa zaviazali, že po splatení úveru žalobcom byt prevedú späť na rodičov. Žalobca úver splatil, avšak rodičia žalobcu a žalovanej v 1. rade medzitým zomreli a k spätnému prevodu nehnuteľnosti na nich nedošlo.

27. Z odôvodnenia vyššie spomínaného rozsudku jednoznačne vyplynula úvaha súdu, na základe ktorej dospel k záveru o neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej dňa 05. 08. 1999 medzi poručiťmi a žalovanými z dôvodu, že išlo o simulovaný právny úkon. Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že nebolo úmyslom nebohých W. K. G. G. previesť na žalovaných byt formou predaja, ale bolo ich vôľou, záujmom a zámerom, o ktorom sa zmieňovali tak pred blízkou osobou, ako aj pred susedmi, previesť vlastnícke právo na žalovanú v 1. rade a jej manžela (žalovaného v 2. rade) darovaním. Rovnako úmyslom a vôľou žalovaných nebolo nadobudnutie nehnuteľnosti kúpou, ale ich vôľou bolo nehnuteľnosti nadobudnúť bezodplatne, teda prijať dar od nebohých poručiťov. Písomná kúpna zmluva bola teda simulovaným právnym úkonom, lebo zastierala skutočnú vôľu účastníkov tejto zmluvy, z ktorého dôvodu je kúpna zmluva neplatná. Rovnako je neplatná aj darovacia zmluva, a to vzhľadom na nedostatok jej písomnej formy. Na základe týchto zistení súd následne skúmal, či žalovaní nenadobudli vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti vydržaním v zmysle ust. § 129 a nasl. Občianskeho zákonníka. V tej súvislosti zistil, že žalovaní podľa vlastného presvedčenia nadobudli vlastnícke právo k uvedeným nehnuteľnostiam podpísaním kúpnej zmluvy dňa 05. 08. 1999 a povolením vkladu do katastra nehnuteľností dňa 10. 09. 1999, pričom počnúc týmto dňom 10. 09. 1999 mali za to, že predmetný byt im vlastnícky patrí. 10 ročná vydržacia lehota by uplynula dňom 10. 09. 2009. Žalovaní neustále majú predmetnú nehnuteľnosť v držbe. Zástupca žalobcu vyzval žalovaných na riešenie situácie, týkajúcej sa vlastníctva predmetného bytu až výzvou zo dňa 04. 11. 2010, t.j. po uplynutí 10 ročnej vydržacej lehoty. Nakoľko predmetom konania bolo určenie, že predmetný byt patrí do dedičstva po poručiťoch W. K. G. G., súd skúmal, kto bol vlastníkom bytu ku dňu smrti W. G. dňa 06. 02. 2008, teda skutočnosť, či k tomuto dňu boli predmetné nehnuteľnosti v bezpodielovom spoluvlastníctve poručiťa W. G. a vtedy ešte žijúcej G. G. alebo boli v bezpodielovom spoluvlastníctve žalovaných titulom vydržania vlastníckeho práva. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že nehnuteľnosť v čas smrti W. G. dňa 06. 02. 2008 patrila do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva poručiťa W. G. a vtedy ešte žijúcej G. G., keďže vydržacia lehota žalovaným k tomuto dňu ešte neuplynula. Preto ku dňu smrti W. G. dňa 06. 02. 2008 predmetný byt patril do dedičstva po nebohom W. G. a následne po úmrtí G. G. do dedičstva po neb. G. G.. Žalovaní teda ku dňu 06. 02. 2008 nespĺnili podmienku pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, ktorou je skutočnosť, že im neuplynula 10 ročná vydržacia doba.

28. V odôvodnení súd vyslovil názor, že skutočnou vôľou účastníkov darovacej zmluvy bolo uzavretie darovania, ako táto skutočnosť nepochybne vyplynula z vykonaného dokazovania. Navrhované určenie sa vzťahovalo k okamihu smrti poručiťa, pričom súd tiež uviedol, že okolnosti, ktoré nastali po tomto okamihu nemôžu mať vplyv na jeho rozhodnutie. Z vykonaného dokazovania nepochybne súdu vyplynul záver, že žalovaní ku dňu smrti W. G. dňa XX. XX. XXXX sa nestali vlastníckmi nehnuteľnosti titulom vydržania, pretože k tomuto dňu neuplynula 10 ročná vydržacia doba. A pokiaľ táto uplynula po smrti W. G. (dňa 10. 09. 2009), túto okolnosť nie je možné zohľadniť pri rozhodovaní o žalobe o určenie, že vec patrí do dedičstva. Z týchto dôvodov žalobe vyhovel.

29. Niet pochýb o tom, že podstatou tohto sporu je zodpovedanie otázky, či k vydržaniu vlastníckeho práva žalobcami došlo na základe skutočností, ktoré nastali po smrti W. G., t.j. po 06. 02. 2008, ktorými sa nezaoberal súd vo vyššie spomínanom konaní vzhľadom na predmet konania, ktorým bolo určenie,

že predmetný byt patrí do dedičstva po poručiťoch. Podstatou konania v prejednávanej veci sa tak stalo zodpovedanie otázky, či žalobcovia nadobudli vlastnícke právo vydržaním k predmetnej nehnuteľnosti, zohľadniac skutočností, ku ktorým došlo po smrti W. G., t.j. po XX. XX. XXXX.

30. Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že otázka platnosti zmluvy, ktorá bola uzavretá dňa 05. 08. 1999 medzi predávajúcimi W. G. a G. G. a kupujúcimi N. L. a G. L. (žalobcami), označenej ako Kúpna a predajná zmluva bola v inom konaní (sp. zn. 29C/58/2011) medzi tými istými účastníkmi záväzne vyriešená. Záväznosť rozsudku v zmysle § 228 ods. 1 C.s.p. je spojená s výrokom rozsudku, ktorý je nutné posúdiť v súvislosti s jeho odôvodnením.

31. Z vyššie uvedeného vyplýva, že v prejednávanej veci bol súd viazaný záväzným vyriešením právnej otázky v inom konaní ohľadom neplatnosti kúpnopredajnej zmluvy ako simulovaného právneho úkonu a ktorá bola medzi tými istými účastníkmi záväzne vyriešená v inom právoplatne skončenom konaní. Zároveň v prejednávanej veci je záväzne vyriešená aj právna otázka neplatnosti darovacej zmluvy ako disimulovaného právneho úkonu, ktorá sa stala neplatnou z dôvodu absencie jej písomnej formy, keď súd z vykonaného dokazovania v súvisiacom konaní vzal za preukázané, že úmyslom nebohých W. K. G.A. G.V. nebolo previesť na žalovaných byt formou predaja, ale ich vôľou, záujmom a zámerom, o ktorých sa zmieňovali tak pred blízkou rodinou, ako aj pred susedmi bolo previesť vlastnícke právo na N.U. L. K. G.K. L. (v našom konaní žalobcov) darovaním. Rovnako úmyslom a vôľou žalovaných (v našom konaní žalobcov) nebolo nadobudnutie nehnuteľnosti kúpou, ale ich vôľou bolo nehnuteľnosti nadobudnúť bezodplatne, teda prijať dar od nebohých poručiťov.

32. V súvisiacom konaní sp. zn. 29C/58/2011 sa súd zaoberal aj skúmaním otázky, či žalovaní (v našom konaní žalobcovia) nenadobudli vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam vydržaním. Súd v tomto konaní dospel k záveru, že aj keď žalovaní boli oprávnenými držiteľmi, k nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním by u nich mohlo dôjsť najskôr dňa 10. 09. 2009 uplynutím 10 ročnej vydržacej doby aj napriek tomu, že ostatné podmienky vydržania boli splnené. Je preto v súlade s princípom právneho štátu a v súlade so zásadou predvídateľnosti súdnych rozhodnutí vychádzať z právoplatne prijatého názoru súdu v inom konaní vedenom medzi tými istými stranami sporu aj ohľadom otázky skúmania nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním.

33. K zodpovedaniu otázky, či žalobcovia v prejednávanej veci nadobudli vlastnícke právo vydržaním, súd prvej inštancie vykonal potrebné dokazovanie a po právnom posúdení veci dospel k záveru, že k splneniu predpokladov vydržania vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti u žalobcov došlo dňom 10. 09. 2009, preto žalobe vyhovel.

34. Žalovaný v rámci obrany voči žalobnému návrhu spochybnil záver súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 29C/58/2011 o splnení podmienky, že žalobcovia boli oprávnenými držiteľmi predmetnej nehnuteľnosti po celú vydržaciú dobu. Žalovaný v tom smere argumentoval tým, že žalobcom, rovnako ako aj darcom (poručiťom W.Š. G. K. G. G.) chýbal úmysel darovať nehnuteľnosť a dar prijať. Predmetná zmluva podľa tvrdení žalovaného bola uzavretá len za účelom získania úveru v prospech žalovaného na základe dohody medzi spomínanými rodinnými príslušníkmi.

35. Ako už bolo vyššie uvedené, súd v konaní vedenom pod sp. zn. 29C/58/2011 vyslovil záväzný právny názor ohľadom platnosti darovacej zmluvy v tom zmysle, že táto je neplatná (len) z dôvodu nedostatku písomnej formy, aj keď z vykonaného dokazovania bol zrejmý úmysel darcov (poručiťov) darovať predmetnú nehnuteľnosť žalobcom a úmyslom žalobcov ako obdarovaných bolo tento dar prijať. K týmto záverom dospel na základe výsledkov vykonaného dokazovania. Ako už bolo skôr uvedené, rozhodnutie je v tomto smere záväzné.

36. Pokiaľ žalovaný v tomto konaní spochybnil výsledky dokazovania vykonaného v inom konaní, ktoré sa stali základom pre právoplatné rozhodnutie súdu a v tej súvislosti argumentoval tým, že predmetná zmluva bola uzavretá len za účelom zabezpečenia úveru v prospech žalovaného, k tejto argumentácii žalovaného je potrebné uviesť, že sa stala predmetom skúmania aj v súvisiacom konaní vedenom pod sp. zn. 29C/58/2011, keďže žalovaný už v tomto konaní rovnako argumentoval. Napriek tejto argumentácii po tom, ako súd vo veci v súvisiacom konaní vykonal rozsiahle dokazovanie dospel k záveru, že úmyslom poručiťov bolo darovať predmetnú nehnuteľnosť žalobcom a úmyslom žalobcov bolo predmetnú nehnuteľnosť prijať ako dar od poručiťov. Úvahy žalovaného v tom smere, že k

uzavretiu predmetnej zmluvy by nedošlo, pokiaľ by on nepotreboval úver, nemôžu ovplyvniť, záver súdu o úmysle zmluvných strán uzavrieť darovaciu zmluvu, ktorý vyplynul z výsledkov vykonaného dokazovania právoplatne skončeného konania. Možno sa len domnievať, že iniciatíva žalovaného sa stala pohnútkou pre zmluvné strany uzavrieť predmetnú zmluvu, avšak táto nemôže ovplyvniť záver o úmysle zmluvných strán uzavrieť darovaciu zmluvu. Navyše k tomu odvolací súd dodáva, že spomínané zmluvy o úvere boli uzavreté dňa 09. 06. 1999, teda predtým, ako došlo k uzavretiu predmetnej zmluvy zo dňa 05. 08. 1999. V tomto smere sa javí argumentácia žalovaného ako nedôvodná.

37. Z výsledkov dokazovania vykonaného pred súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 29C/58/2011, ale ani z výsledkov dokazovania vykonaného v tomto konaní nemožno mať za preukázané tvrdenie žalovaného o tom, že medzi zmluvnými stranami došlo k dojednaniu o následnom spätnom prevode vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam zo žalobcov na poručiteľov. Tieto tvrdenia zostali len v hypotetickej rovine, keďže žalovaný ich žiadnym spôsobom nepreukázal.

38. Výsledky vykonaného dokazovania tak dávajú dostatočný skutkový základ pre záver, že žalobcovia sa stali vlastníckmi predmetných nehnuteľností, nakoľko ako oprávnení držiteľia nepretržite mali v držbe predmetnú nehnuteľnosť po dobu viac ako 10 rokov.

39. Záver súdu prvej inštancie, že žalobcovia mali v danom prípade postavenie oprávnených držiteľov vyplýva z výsledkov vykonaného dokazovania. Niet pochyb o tom, že titulom ich vstupu do držby bolo uzavretie „darovacej“ zmluvy s poručiteľmi, na základe ktorej sa dôvodne domnievali, že im vec patrí pri vstupe do držby, ale aj počas celého jej trvania až do jej uplynutia dňom 10. 09. 2009. Počas celej tejto doby neboli žiadnym spôsobom, či už zo strany poručiteľov alebo zo strany žalovaného rušení vo výkone tejto držby. Aj keď došlo k uzavretiu neplatnej kúpnej, resp. darovacej zmluvy, tak ako poručiteľia, tak aj žalovaní počas celej vydržacej doby tento právny stav rešpektovali, žiadnym spôsobom sa nedomáhali či už spätného prevodu vlastníckeho práva na poručiteľov alebo súdnou cestou ochrany vlastníckeho práva. Žalovaný prvýkrát spochybnil vlastníctvo žalobcov až po smrti poručiteľov. Ani samotná skutočnosť, že poručiteľia počas svojho života uhradili platby spojené s užívaním predmetného bytu nesvedčí o tom, že by týmto spochybnili vlastnícke právo žalobcov za situácie, keď v predmetnom byte bývali.

40. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že do predmetného bytu za účelom rekonštrukcie investoval 2.500 eur, tieto žiadnym spôsobom nepreukázal, keď na podporu týchto tvrdení neuviedol žiadne dôkazy. Preto tieto odvolacie námietky nemôžu ovplyvniť rozhodnutie v prospech žalovaného. Navyše ide o nové skutočnosti, ktoré uviedol až v odvolacom konaní, na ktoré nemožno v zmysle § 366 C.s.p. prihliadať.

41. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok vrátane výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny.

42. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešným žalobcom priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému.

43. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).